
4.

Fabrika **SVITAVY**

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

ÚTERÝ 11. 6. 2024

ÚVODNÍK...

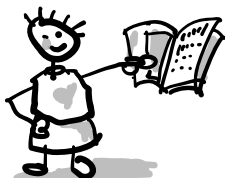

Tématem dnešního čísla Deníku Dětské scény je chuť, ošemetné téma, pokud se bavíme o divadle, protože hryzat do kulís, rekvizit nebo do herců a recitátorů se vám asi úplně nechce a nám taky ne. Proto to musíme uchopit poněkud jinak. Tak třeba:

Jaká chuť se vám spojuje s Dětskou scénou? Máte tu své oblíbené kavárny, restaurace, pekárny? Pro mě je to Sázava, kam si skoro každé ráno chodím kupovat snídani a nosím si ji do redakce, nebo si tam s mamkou sedneme a povídáme si. Pak je tu taky Coolna, na kterou mám pár hezkých vzpomínek. Ne tolik pak na jídlo jako spíš na sezení u stolu venku za tmy s Koařicí 4. kategorie. Přinesli nám jednu kofolu navíc, kterou si sice někdo vzal, ale kdo to byl, už si nevzpomenu. Ještě kebab na náměstí, kde jsem si jednou hezky anglicky asi v deset večer popovídala s prodávčem. A učňovská restaurace ve Fabrice, kde se stalo to, že někdo nějakým záhadným způsobem upustil, rozbil a rozlil pítí a já si to bůhví proč pamatuju dodnes. Taký kavárnička v podloubí, kde jsme u venkovního stolku dělaly rozhovor do Deníku s limonádou a kafem a Michaelem a Keithem. Teď si taky tak vzpomínám na kávovar Edu, který jsme měli v redakci tak rok dva zpátky a na který se v tenhle moment už skoro zapomělo, protože tu není. Kafe, a tenhle rok dokonce maté, je obecně takovým palivem do motoru stroje zvaného redakce Deníku Dětské scény.

Věřte mi nebo ne, ale chuť do toho napsat tenhle úvodník jsem úplně neměla. Nevěděla jsem, jak tohle téma uchopit a jaké ingredience použít, aby mi vzniklo něco hezkého. Nakonec se ukázalo, že špetka otázek a slušná hrst vzpomínání bude asi to správné. Možná jste si při čtení zavzpomínali na úplně jiné vzpomínky ze stejných míst nebo si vybavili odlišná místa a podobné vzpomínky, anebo něco docela, ale docela jiného. Každopádně doufám, že se vám dnešní číslo bude líbit a že ho s chutí a na jedno posezení přečtete celé a že si při tom báječně pochutnáte na našich článcích a rozhovorech.

Rózi Fidlerová

NA SLOVÍČKO S...

... HEDVIKOU HORÁKOVOU

Stravování účastníků přehlídky probíhá v Internátní školní jídelně. O chuti k vaření a práci jsme oslovili tu nejpovolanejší ženu.

Dobrý den, mohla byste se nám, podle vaší chuti, představit? Co všechno vaříte?

Jmenuji se Hedvika Horáková, jsem hlavní kuchařka ve školní jídelně. Vaříme pro děti.

Na Dětské scéně vaříme o víkendech pro účastníky, přes týden vaříme i pro děti do škol a chodí sem děti z města. Na Dětskou scénu vaříme jídlo pro 230 až 240 dětí.

Denně?

Ano. Snídaně, obědy, večeře.

Chutná vám vaše práce?

Mně ta práce moc chutná, baví. Ale na druhou stranu moc nechutná, když vidím, že děti nejí zeleninu. My máme vařit zdravě, ale děti to nejí. To je potom těžké.

Představte si situaci, že se z Dětské scény stane pokrm, jaký by to byl?

Bylo by to něco pestrého. Děti jsou tu všehochuť. Jsou barevný, veselý. Možná něco sladkého.

Pestrého a sladkého.

Na co máte chuť, až skončí přehlídka?

Až si odpočinu.

A jak odpočíváte?

Nejdříve musím uklidit. Pak jdu na zahrádku.

Ptal se Pavel Skála

... HOLKAMI ZE STODOLY

Jak byste se nám představily?

Michaela a Veronika

Co vám nejvíce chutná na Dětské scéně?

M: Škvarková pomazánka. Tu si doma nedělám.

V: Záleží na tom, jak se to bere. Pokud jde o jídlo tak škvarková pomazánka. Jinak je to hodně pohodová atmosféra.

Kolik se toho vypije a sní a co frčí nejvíce?

M: Bezinka, tu mají rádi.

V: Hodně jedou tousty.

M: Jo, ty jedou.

V: Dneska jsme udělali ze dvou.

M: No, celkem zatím čtyři.

V: 11 toustů je z jednoho.

M: Dohromady jsme udělali 44 toustů.

V: A to jsme v půlce.

K jakému jídlu byste nás účastníky přirovnali?

V: Já vidím jenom to, co je tady večer, ten rozbor.

M: Je to tady takové přátelské.

V: Takový nudle s mákem.

M: Já bych dala feferonky. Něco ostrého.

V: Mně to přijde nudný. Vaše rozbory mi přijdou nudný. Ale to máslo vás drží pohromadě. Že vás to jako baví, je to máslo. Ale jste takový nemastný neslaný.

M: Ale občas ty večery jsou ostré. Takže Ďábelská topinka. Ale bez masa.

A drink?

M: Tequila.

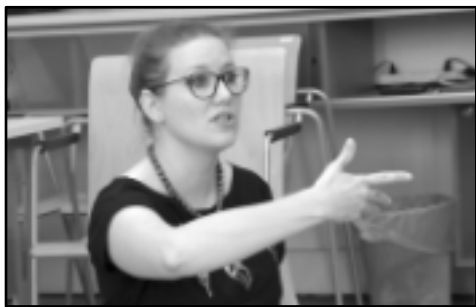
V: Něco obyčejného. Rum s colou.

S kyselým výrazem Pavel Skála

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE D / MLUVOHRA

Nacházím se na třetím podlaží svitavské Fabriky. Tentokrát ovšem nesedím v místnosti, kde sídlí redakce, ale o dveře vedle - jdu totiž nahlédnout pod pokličku do semináře D, který vede Vendula Holčáková, a ochutnat tak Mluvohru. Je 8:24, právě přichází lektorka. Už ze začátku sdílí svou otázku ohledně dnešního počtu seminaristů, jelikož jich začínalo 14 a včera jich bylo již 17.

Po chvíli se setkává definitivní počet, je jich 18, a dnešní seminář může začít.

Hned na začátku Vendula mapuje stav skupiny a dozvídá se, že jsou unavení. Všichni se tedy potkávají v kruhu a začíná se rozehrát těla a naladěním se nejprve na sebe, potom i na ostatní. Každý skáče na trampolíně tak intenzivně, jak je mu to příjemné, jak se vyspal, jakou má energii. Následně si skupina sedá, šroubuje si baterky mezi lopatky a všichni se rozsvítí.

Následuje blok, ve kterém se skupina od rytmických společných aktivit v kruhu (Vendula nemá ráda slovo cvičení) dostává přes individuální hlasové ztvárnění své nálady až do lehu, kde je „zafokusována“ na dech. Dýchají do různých částí těla, vydechují zase jinými částmi těla a zároveň pozorují, co to s nimi dělá. Po tomto zážitku se Vendula ptá, jak se seminaristé cítí, jak se mají, ale vlivem únavy se jí zpočátku nedostává odpovědi.

„Chci to slyšet

bůhví co mne nutí,

ale musím čekat na cinknutí,

jinak by se moje srdce bálo.“

Přednese Vendula úryvek z básně od Jana Skácela.

Nakonec zazní od seminaristů: „Lítaly mi myšlenky, ale potom se to uklidnilo.“ „Cítila jsem se napjatě, pak se mi uvolnilo záda, jako by byly žele.“ „Vyložení jsem cítila jednotlivé části, které používám k výdechu a nádechu.“

Po krátké pauze následuje aktivita Dlouhý - Široký - Bystrozraký. Všichni chodí po prostoru, představují si, že se postupně stávají jednou z postav a vyjadřují ji i zvukově. Potom se z postav seminaristé dostávají zpátky k sobě, chodí po prostoru a volají na předměty „Tady, tam, támhle“, podle toho, jak jsou daleko. „Nechte odrazit svůj hlas od předmětu a počkejte, kdy se k vám vrátí. Váš hlas musí urazit vzdálenost

mezi vámi a cíleným přijímačem. Například ve škole, to by se vám mohlo hodit při vaší praxi, musíme obsáhnout svým hlasem opravdu celý prostor, jinak naše sdělení skončí ještě dříve, než dojde k posledním řadám, tím přestanou vnímat, přestože vás třeba uslyší.“

V rámci semináře si účastníci zažili spoustu aktivit - štěkali, houkali, pšikali, šmikali, bučeli, volali, cinkali, jezdili na tobogánu... a není v kapacitách zpravodaje vše pojmut, nicméně se s vámi musím podělit o zážitek, kdy jsem se stala součástí šamanského rituálu. Všichni stojí v kruhu, já ležím uprostřed a mám zavřené oči. Účastníci rytmicky říkají frázi Hu-hu-hu-já, hu-hu-hu-já, hu-hu-hu-já. Š! Š! Ló... do toho zařazuji i konkrétní taneční kroky. Cítím, jako by do mě ostatní postupně vstupovali a na Ló se rozpuštěli v mém těle. Když zařadili ještě gradaci, zážitek se znásobil. Díky! Za očarování i nahlédnutí do semináře.

Co vám v rámci tohoto semináře zatím nejvíce chutnalo?

Štěpán: Mně určitě zachutnal skvělý způsob, jakým to paní Vendula vede. Líbí se mi, že se tam dotýká i psychologie. Já už to trochu znám, protože můj tatka dělá taky takové věci, ale přijde mi fajn, že to ukazuje i ostatním. Taky mi přijde super využití této zkušenosti ve své pedagogické praxi - když budeme promlouvat k dětem, tak je lepší mít výrazný projev, než nějaký udušený, jak by řekla paní Vendula.

Ondřej: Mě taky zaujalo, když navážu na Štěpána, jak se psychologie propojuje s hlasem a logopedií. Nevěděl jsem, že je to takto možné a docela i jednoduché. Taky mě samotného zaujalo, co hlas dokáže. Já mám problém, že často mluvím moc rychle a nezřetelně, ale tady zjišťuji, že to není potřeba a dá se to ovládat.

Josefína: První den jsme pracovali s dechem, to bylo pro mě nejchutnější. Dýchali jsme hodně zhluboka, potom i mň, to mě bavilo hodně. A taky logopedie, to je dost užitečné. Měla jsem problém se šišláním a jako dítě jsem chodila na logopedii, ale potom jsem přestala. Nebavilo mě to. Teď se můžu zase vracet, protože to chci změnit.

Magda: Já mám pocit, že to otevřelo něco ve mně, co jsem zatím ještě nikdy nenašla, což je dobrý pocit, ale zároveň trochu děsivý, co mi není po chuti.

Karolína: Já jsem tu zatím první den, ale přijde mi chutné, co všechno dokážeme udělat se svým hlasem sami za sebe. Nepotřebujeme k tomu nic, jenom je potřeba se naučit pracovat se svým tělem a dýcháním, pak dokážeme i to, co jsme si nikdy nemysleli, že umíme. Taky je fajn ostatní zaujmout i něčím jiným, než vizáží.

Pod pokličku nahlédla
Veronika Bíbová

POZVÁNKA...

Setkání. Diskuse. Povídání.

Dnes ve 20:00 se setkáme ve Fabrice. Budeme diskutovat o tom, jaké to je být začínajícím pedagogem literárně dramatického oboru. Jaké jsou radosti a strasti takového období? Přijď i ty a poslouchej, povídej, sdílej s námi! Diskutujícími budou Michaela Palaščáková, Pavel Šindelář a Adam Růžička. A snad i ty! Takže zítra v osm, ve Fabrice. Těšíme se!

VYTVOŘTE SCÉNÁŘ...

... (CHUŤOVÁ) PERIPETIE

Dnes bychom se chtěli potkat. Na společné večeri. Co vám chutná? Čím rádi jíte? Co vás láká? Naberte během dne cokoli, čím by se dalo jíst. Může to být nádobí netradiční. Taky vezměte s sebou něco, co vypadá chutně. Bude to rekvizita pro chuťovou peripetii, proto se nebojte brát i ty předměty, které byste běžně nepozřeli. Potkáme se v 19:19 před Stodolou na trávníku. Každý vezme trochu a společně vytvoříme hostinu, na které se snad odehrají momenty peripetie.

Chceš-li mít kompletní scénář, využij postup přes sluchovou expozici, hmatovou kolizi, čichovou krizi, chuťovou peripetii až ke zrakové katastrofě. Jsme zvědaví, k čemu nás dovedete. O záznam chuťové peripetie se postaráme my, ostatní výsledky pošli na email redakce detskascena2023@gmail.com.

OCHUTNALI JSME...

...mimo vody s citronem, aglio olio, Merlota, piva, tagliatelle s krevetami, banánu, koláčku, zeleniny... také Datlové sušenky s citronovým olejem od Nature's Promise. Těmto sušenkám ve tvaru měsíčku bychom rádi věnovali pár znaků.

Přestože jsou sušenky zcela bez přidaného cukru, chutnají naprosto fantasticky a zamlouvají se tak i fotografovi Ivovi, který cukr rád. Jedná se navíc o bio produkt ekologického zemědělství. Pro představu má celé jedno balení 100 g a 420 kcal a jelikož jsme energii potřebovali všichni z redakce, pochutnali jsme si společně.

ZAHLÉDLI JSME...

... Gabrielu Zelenou Sittovou

a její značkovou obuv

Proč se dítě vaří v kaši

NAHLÉDLI JSME DO...

... DĚTSKÉHO DISKUŠNÍHO KLUBU O PŘEDSTAVENÍCH 3. BLOKU

Tolik podnětných otázek a odpovědí! Upřímně se omlouváme, že na všechny není v této rubrice dost místa. A to se upustilo od Šedíka a Bubi, jehož představitelé museli předčasně odjet.

Na konto Otta zní poděkování od novoměstského souboru: „Hrozně jste nás nabili. Po vás jsme odehráli

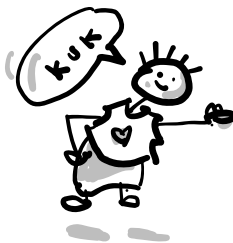
naše nejlepší představení.“ Oceňuje se hudba, námět i to, jak představení plynulo. Jediným zádrhelem se ukáže být nakládání se zkratkami SS a KSČ: mezi nejstaršími ho někdo považuje za zlehčující a nekorektní, jiní je naopak kvitují, zatímco nejmenší děti vůbec nechápu, co písmena znamenala.

U ProMěny se všichni starší diváci shodnou: „To byl konkrétní příběh, ale s přesahem, ve kterém jsme se mohli vidět všichni.“ Na mnoho všetečných otázek, dostanou pozoruhodné odpovědi: Že houslistku, která představuje Bolest, jež je součástí Nemoci (ztvárněná dívkou s černými nehty), soubor získal dotazem do publika na jedné z repríz. Že k hlavní roli Mary Ann její představitelka přišla proto, že byla při jedné variaci hry jsem-beru unavená, šla do prostoru poslední a role Mary Ann na ni paradoxně zbyla. Že nejobtížnější je scéna se zrcadly, protože se je herečky v každém novém prostoru snaží naklonit tak, aby v nich odraz viděli všichni diváci.

Proč se dítě vaří v kaši? Mnoho odpovědí, mnoho témat, která v Aglajině příběhu sledovaly jednotlivé herečky i diváci: odloučení, životní krize, zpřeházený žebříček hodnot, funkční a nefunkční rodina, bezmoc a neschopnost ovlivnit svůj život, když je vám 13 let. Na všechny obtížné otázky má soubor jasné, znalostní předlohy a vlastního záměru podložené odpovědi. Přestože diváci zápasili s porozuměním některým motivům (matčino zranění vykládané jako smrt, promluvy o bohu), je zřejmé, že jiná místa pro ně naopak byla oči otevírající (např. přání, aby se matce stala nehoda).

Klára Fidlerová

SEŠLO SE...

Takže my - Míla, Jana, Maruška a Zuzana z CŽV na KVD DAMU to máme takhle:

Nachozeno 18 km, nasezeno 16 hodin, vyzkoušeno devatero nových šatů (z toho čtyři nám uvízly za nehty, ale kdyby bylo více času....), vyslyšeno 78 lidí a 721 názorů, sněženo na sta chutí, vypito o trochu méně, namluveno do aleluja, nakoukáno inspirace na rok, to je tak akorát, abychom přijely příští rok znovu!

... z doprovodného programu pro soubory zaslal soubor Divadlo Vydýcháno z Liberce

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

... LEKTORY SEMINÁŘŮ

Všem lektorům a lektorkám jsme položili stejné otázky:

1. Jaká je vaše první (divácká/herecká) zkušenost s divadlem? A co se od té doby proměnilo?
2. Co vás nejvíce láká na přednesu/divadle?
3. Čemu byste se věnovali, kdyby neexistovalo divadlo a umění vůbec? A proč?
4. Jaké představení či knihu byste doporučil/a účastníkům Dětské scény?
5. Co byste popřál/a účastníkům Dětské scény?

LUDEK RICHTER

1. Divácká? Dejme tomu 1953 nebo 1954, uprostřed Václavského náměstí je díra po německé bombardovací netrefě do budovy rozhlasu a jakýsi pán tam hraje maňáskové divadlo. Úžasné! Herecká? O něco později, 1957, děláme etudy v kroužku Hanky Budínské a musím překonávat svou stydlivost. Taky úžasné! Proměny? V té díře už není pán s maňásky, nýbrž hotel Jalta, Hanka Budínská už nevede kroužky a já už se tolik nestydím.
2. Že si tam můžu hrát a radovat se s lidmi – s těmi na jevišti i v hledišti.
3. Áha! - Tak to tedy nevím... Asi bych chodil po Šumavě. Protože ji miluju.
4. Inscenace? Z těch co se pořád hrají (už pětadvacátý rok) *Jak jsem se ztratil* v pražském Divadle v Dlouhé. Kniha? Vladislav Vančura: *Markéta Lazarová* (třeba až za pár let).
5. Aby je život bavil a divadlo těšilo.

MARIANA ČÍŽKOVÁ

1. Když mi bylo 5/6 let dělali jsme na dramaťáku Malého prince - hrála jsem Hada a velmi poctivě se učila všechny texty. Maminka mi s tím doma pomáhala a všechny věty mě učila říkat, tak jak si myslěla, že je to správné. Když jsem otázkou: „Proč si sem přišel?“ na zkoušce zazpívala šíleně umělou intonací, naše vedoucí si trhala vlasy a dalo jí hrozný práce mě to zpívání odnaučit. Od té doby vím, že není důležité jak, ale proč něco říkám. Občas na to zapomenu. A pak si vzpomenu na Hada, zasměju se a pochválím se, že jsem se herecky přece jen posunula. A taky se snažím nedělat věci „správně“ pro ostatní, ale jak je cítím já.
2. Nikdy nevíme, jak to nakonec dopadne. Je to pokaždé dobrodružství, skrze které má každý šanci dozvědět se něco o sobě.
3. Hodně bych zahradničila a poslouchala ptačí zpěv. Na našem balkóně už si pomalu není kam stoupnout, protože mě těší hrabat se v hlíně, pozorovat, jak stačí trocha slunce a vody a z nenápadného semínka vyroste něco krásného. Taky vždy zapomenu, co jsem kam posadila a bavím se tím, že hádám, co to vlastně roste. Letos na jaře se nám na balkoně uhnízdiily sýkorky. Luboš s rodinou nás každé ráno probouzí cvrlikáním. Doufám, že příští jaro přiletí opět! To byl nejkrásnější budíček.
4. Moc se mi líbila *Alma* (Timothée de Fombelle) - tu jsem přečetla jedním dechem. Včera jsem byla na generálce nové

inscenace divadla Pomezí, která probíhá celá poslepu, to byl velký zážitek - ale vyžaduje to jistou diváckou odvalu. Málem jsem to sama vzdala po 5 minutách na „klinice“ - sama na posteli, ve tmě, navhodbě hlasy... Ale jsem ráda, že jsem se překonala! Tak asi obecně doporučuji díla, která nás vyvedou za naši komfortní zónu.

5. Otevřené srdce a mysl

ANEŽKA PETROVÁ

1. Když mi byly čtyři roky, začala mě vodit maminka na „dramaťák“, zřejmě proto, aby mi nebylo líto, že mě nezapsala do žádné školky. Má první role byla, že jsem ztělesňovala jeden z prstů v Paleček a jeho kamarádi. Nepamatuji si však který. Od té doby se vlastně s divadlem a dramatickou výchovou v různých podobách nepřetržitě setkávám, jen už mě tam nemusí vodit maminka a nemám ty šíleně dlouhé copy co tenkrát.
2. Když se něco proplétá téměř celým vaším životem, je strašně těžké si poodstoupit a říct si, co mě na tom vlastně láká. Asi to, jak se do něj otiskujeme a ono se otiskuje do nás.
3. V tom nejkatastrofičtějším scénáři by se ze mě stala zapšklá asociální ženská, která by se od rána do večera věnovala tomu, že by nadávala na celý svět a tiše doufala, že to divadlo a umění přeci jen někdo vynalezne.
4. Mám ráda, když mě kniha tak pohltí, že jí věnuju každou „volnou“ chvilku, i když moc dobře vím, že na mě netrpělivě čekají mnohem důležitější věci. Naposledy jsem tenhle pocit zažila, když jsem četla *Almu* od Timothée de Fombelle a *Svět obrazu* od Lucie Paulové.
5. Ať si odsud odvezou to, pro co si přijeli nebo ještě něco lepšého.

VENDULA HOLČÁKOVÁ

1. Má první herecká zkušenost? V 5 letech na ZUŠ v Jindřichově Hradci. A co se od té doby proměnilo? Víc než herec jsem teď už spíš divák. Ale můj vřelý a krásný vztah k divadlu se určitě nezměnil.
2. Co mě láká na přednesu? Před? Nes emoce. Pak? Přenes emoce před nos diváků přednesem. To mě láká.
3. Asi stále logopedii. Ale bez dramaťáku by mi bylo smutno a pracovalo by se mi mnohem hůř. Díky představě a pohybu se vyvodí hláška rychleji, minulý a budoucí čas se v prostoru chápe snáz, díky zprostředkované literatuře se pamatují

slova lépe i se lépe vybaví díky zažitě zkušenosti, rozsvícené světýlko na hrudi rozsvítí i náladu a líp se pracuje a i hraje. Prostě umění a drama je přítomno všude, když si ho tam najdeme. Představa je před stavem. A stav zažívání různých nálad a emocí mám díky umění moc ráda. No, a nebo bych byla cukrářka. :-)

4. Když jsem jezdila jako účastník na Dětskou scénu do Ústí nad Orlicí a do Trutnova, měla jsem moc ráda knihu *Tajný deník Adriana Molea* od Sue Townsendové. Často jsem se smála nahlas a měla jsem pocit, že mi Adrian rozumí. Takže vřele doporučuju. A nebo i *Pipi dlouhou punčochu* od Astrid Lindgrenové, tahle knížka učí svobodě, sebevzdání, umění si hrát a užívat si život barevněji. V každém věku. V dětství, v mládí a určitě i v dospělosti.

5. Nebuďte nervózní, nebojte se a jen si to tu užívejte, prožívejte, zažívejte a žijte.

Ptal se Josef Pekárek

VČERA JSME VIDĚLI...

Šedík a Bubi

ProMěna

ZAPSALI JSME...

... OČIMA LEKTORŮ O 3. BLOKU

OTTO / DĚTSKÝ DIVADELNÍ SOUBOR ŠVANDOVA DIVADLA NA SMÍCHOVĚ, PRAHA 5

Výborným způsobem zvládnuté dokumentární divadlo nabídlo soubor pod vedením Terezy Pušové. Inspirační byl život a objevy Otto Wichterleho na pozadí historických událostí 20. století. Tvar je rámován situací, kdy nejstarší z dívek souboru coby vdova po Ottovi vypráví (asi) novinářům o společném životě. Nastoluje vlídnou tvář staré paní, která s láskou, nikoliv sentimentálně vzpomíná, jak Ottovi vytvářela zázemí, aby měl vědec prostor pro svou práci. Lektorský sbor nebyl ve shodě, zda je paní Wichterlová zbytečná postava. Většina lektorů k celku v podstatě neměla výhrady. Byli jsme svědky akce sehraného dětského kolektivu, kterému funguje skupinové naladění (i když se tu a tam někdo v reakcích předbíhá). Děti baví všechny situace, každý ví, co má kdy dělat. Hrají si, reagují na sebe, smysluplně řetězí skládku situací, a vytvářejí tak portrét génia, který navzdory světovým válkám i nízkosti a tuposti komunistického režimu soustředěně pracoval a dal světu silonky a kontaktní čočky. Celek je svižný, energický, plný vtipných momentů, nadsázky, skvělé postavených situací (např. telefonát Američanů do komunistického Československa kvůli licenční smlouvě), divák se těší, co přijde dál, nic není zbytečné. Finále je až dojemné. Jeden z chlapců sedá ke klavíru a hraje Bohemian Rhapsody, přičemž ostatní herci na jevišti vyjmenovávají všechna ocenění, jichž Otto Wichterle dosáhl na vědeckém poli, a dodávají, že podle něj byla také pojmenována planeta. Otto není jen světový, ale i kosmický. I zážitek z tohoto představení byl vlastně kosmický.

PROČ SE DÍTĚ VAŘÍ V KAŠI / ZUŠ JINDŘICHŮV HRADEC

Inscenace rozdělila lektorský sbor na dvě stejně početné a argumentačně zapálené části. Jedni byli nadšeni přesností zvolených prostředků, které ctí jazyk a celkovou poetiku stejnojmenné literární předlohy. Hovořili o minimalistickém pojetí, o kolektivním storytellingu, o provedení diváka silným příběhem dívky vyrůstající v drsných podmínkách cirkusového prostředí, o jejím vykořenění ze země, vyrvání z rodiny, prodání do nevěstince atd. Zajímala je čistota inscenačního jazyka, přehlednost kompozice, ale současně pestrost výstavby konkrétních situací, až idylická barevnost vzpomínek na cirkusový svět z dětství. Pojmenovávali funkčnost kostýmních znaků (pro matku, otce a sestru) i scénického řešení pomocí červeného látkového kruhu, který symbolizuje společenství, náležitost ke kmeni, k rodině a jindy i k společenství stejných padlých dívek... Druhá skupina lektorů hovořila o čistotě inscenačních prostředků, které celek činí krásným, ale ponechávají mu malou schopnost dotknout se divákových emocí, vzbudit v něm účast, pochopení. Mluvní tempo vypravěček, které jedni považovali za výhodu, bylo druhými vnímáno jako nedostatečnost, která divákům neumožňuje zaznamenat všechny důležité informace. Barevnost a rozehrávání cirkusového světa vnímali jako ilustrativní a všeobecné. Chyběla jim individualizace postav. Tu jiní pociťovali jako dostatečnou, a naopak vítali civilnost, v níž se celé vyprávění udrželo.

ŠEDÍK A BUBI / ŠEDÍCI, ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ, POBOČKA KUNOVICE

Inscenace měla premiéru před rokem. U dětí mladšího školního věku je to dlouhá doba, což se dnes asi projevilo. Celek působil neusazeně, ale možná právě už „přetažené“, některé děti už z předlohy Ester Staré zjevně vyrostly. Kocourek Šedík je ovšem postava šitá na míru a stále padnoucí. Pobývání na jevišti ho baví, má ale tendence přidávat na výrazu pro reagující publikum. Inscenace působí trochu jako vystavěná kolem jednoho šikovného chlapce, ostatní děti mají menší příležitost vyniknout.

Příběh o vyrůstání kocourka Šedíka a jeho přátelství s čepicí Bubi je jednoduchý, ale z hlediska textu zbytečně zahuštěný. Olga Strašáková zachovala většinu textu v jeho literární podobě. Razantnější dramaturgie nebo aspoň krácení textu by možná pomohly dramatickosti situací a také jejich dohrávání. Víc prostoru by tak mohlo získat i vykreslení vztahu kocourka k sourozencům.

Epický princip by mohl celku dobře posloužit, vypravěčka byla ale na jevišti spíš ponechána stranou, než aby se zaujetím sledovala rozehrávané situace. Děti jsou v situacích spíš statické, větší akčnosti brání velká dřevěná pyramida v centru jeviště. Představuje různá místa děje (pec, půdu, skříň) a mohla by dát dětem příležitost ke skotačení, vede je ale naopak k posedávání a často jim překáží v herecké akci. Otázkou je také práce s klobouky. Klobouk jako znak postavy je v jiném řádu než postava čepice.

PROMĚNA / BÍBA TEBE NA ADEL, ZUŠ JANA ŠTURSÝ, NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ

Soubor pod vedením Jany Mokré se inspiroval osudem Anny Marie Bevanové, Britky narozené roku 1874, postižené akromegalií, neléčitelnou nemocí způsobující mj. výrazný růst některých částí těla a deformaci ženských rysů v obličejí. Dívčí soubor je tématem zjevně zaujat. Věnují se především tématu nezvratné fyzické proměny mladé ženy z krásné (a úspěšné zdravotní sestry) na fyzicky zohavenou (vítězku soutěže o nejošklivější ženu Británie). Z příběhu historické osoby zachovávají motiv šťastného vztahu Mary se Zdeňkem (v kontextu britských reálií působí jméno bizarně), vynechávají ale děti. Vzhledem k věku dívek je to pochopitelné, motiv dětí ale chybí v okamžiku, kdy se Marie dobrovolně účastní soutěže o nejošklivější ženu. Po soutěži se dozvíme, že se po smrti muže musela nějak uživit a že to byl její pokus o sebepřijetí. Tato motivace ale vyvolává spíš další otázky. Kdyby z motivické stavby nezmizely děti, motivace Marie k danému činu by byla nezpochybnitelná.

Inscenace střídá Maryino vyprávění s rozehrávanými drobnými situacemi dokumentujícími, jak je Mary přijímána okolím, a vše je doplněné několika obrazy výrazně metaforickými (např. sledování vlastní proměny v zrcadlech, atakování personifikovanou nemocí). Soutěží o nejošklivější ženu soubor vymyslel ožehavý formát. Vtaňuje do hry dívky a ženy z publika a ponechává je stát na jevišti v řadě se zohyzděnou Mary, kterou pak komise vyhlásí jako vítězku. Pro lektorské publikum to může být atraktivní efekt, nechťně ale může i ublížit. Fokus publika na Mary a její prožití této situace je navíc značně rozostřen a chvíli trvá, než se zase vrátí zpět k situaci i žánru.

Temporytmicky může působit první část inscenace těžkopádně, třikrát se opakuje cesta mezi postavami, s nimiž Marie vstupuje do mikrodialogů, a jeviště je dlouho statické. Naopak výborně funguje obraz, kdy Mary stojí před zrcadly a mění se její vzhled. Srozumitelnosti celku by prospělo, kdyby byla explicitně pojmenována diagnóza a dozvěděli bychom se, jestli Mary hledala řešení u lékařů. Dopracování by si zasloužila postava personifikované nemoci.

I když by si řada situací zasloužila motivovanější a prokreslenější herectví (zejména při zkoušení svatebních rukaviček a bot), nabízí inscenace silné sdělení poukazující k tomu, že běžná trápení kolem různých nedokonalostí jsou malicherná, a že se i velká trápení dají zvládnout, když člověk není sám.

Gabriela Zelená Sittová

ZEPTALI JSME SE...**... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ 3. BLOKU****OTTO****Jirka**

Mně chutnalo sladce, s mírnými tóny kyselosti. Zaujalo mě historické pojetí. Byla tam zachycena druhá světová válka i komunismus skrz vědce a odkupování patentů ze strany USA - o tom si myslím, že se moc nemluví.

Rozálie, Josefina, Karolína (17-18 let)

Vůbec jsem neznala ten příběh, nevěděla jsem, kdo vynalezl čočky. Bylo to zajímavé historicky, ale asi tam pro mě nebyl silný moment, moment, který by mě uchvátil. Ale dobré téma. - Mně se líbilo, že to bylo takové informační, ale nebylo to jako přednáška a z toho mám hezký dojem. - Leckdy je na dětech vidět, že historické téma, které jim zadal režisér, nechápou, ale tady i ti nejmladší rozuměli, o čem hrají. I to hezky zahráli, třeba ten telefonát. - A ten klavír na konci. - Vůbec tam byly hezké divadelní prostředky: taky ta tabule, zajímavé a vtipné.

PROČ SE DÍTĚ VAŘÍ V KAŠI**Monika**

Já jsem popravdě neměla žádnou chuť před představením. Nevěděla jsem, co mám čekat. Ze začátku jsem se ztrácela, ale potom mi to začalo dávat smysl, poskládalo se to do sebe. A konec myslím zanechal dojem, který mělo.

Vojtěch (15), Kristýna (16), Gabriela (13)

Pro nás je to druhý dojem, ale myslím, že je to pořád stejně dobrý jako v Bechyni. Vždycky jsou v roli, nikdy jim to nevypadne. - Mně se líbí, jak používají tu šálu jako rekvizitu a jak střídají role. - Ten příběh je hezky zpracovaný a zase se jim to povedlo. A příchuť? Smutnou. Ten příběh byl přesolený, možná bych řekl slaná až kyselý.

ŠEDÍK A BUBI**Niki, Zorka, Adri, Poly, Viki**

Mně přišlo nejlepší, že to bylo vtipné, já mám totiž radši komedie. Já si myslím, že

to bylo podobné té pohádce Kluci kočičí nebo nějak tak. Bylo to roztomilé. Já souhlasím s tím, co ostatní řekly. Bylo to rozkošný a vtipný.

Jana

Moc mi chutnalo a moc mě potěšilo. Přišla mi zajímavá otázka, jestli má vyhrát to moje nebo kamarádství.

Část studentů z JAMU

Nasytilo nás roztomilým výkonem hlavního protagonisty a xylofon. Ale dovedlo mě to k přesvědčení, že chci děti naučit, že před představením se opravdu stojí za šálami a neruší. Mně se to nelíbilo.

Vojtěch, Michal, Filip (8 -10 let)

Nám se to líbilo hodně. Zaujalo nás, že nejmenší kluk tam hrál hlavní roli. My tu knížku máme od školky, nám ji dali na rozloučenou. To představení mělo příchuť sladkou, malinovou, něžnou a sněhovou. Něžnou proto, že se pak podělil s bráchy o mlíko. Sladkou proto, že měl rád Bubi a potom spolu byli strašný kamarády. Mě zaujalo to, že ta matka odešla jen proto, aby Šedíka připravila na život, to mělo zajímavou příchuť.

PROMĚNA**Samuel**

Mě to hodně zasáhlo. Mělo to myšlenku. Nechci to srovnávat s ostatními, ale zaujalo mě to osobně nejvíc. Člověk by měl sám sebe vnímat tak, jak je a nehrotit. A necítit se špatně z toho, jak už je předem narozený.

Jirka (17), Gabriela (13)

Nám se hrozně líbil ten námět. Byli jsme zaujati brožurou, kterou jsme obdrželi, a byli jsme nadšení, že taková obtížná témata jsou dramatinizována. Představení bylo sladkoslaný (ze začátku to bylo sladký, jak byla krásná, a pak se to zeslanilo, když zošklivěla.) - Ten příběh měl spíš hořkou příchuť (že společnost soudíme podle vzhledu, že pěkné ženy to mají ve společnosti jednodušší).

První dojmy ochutnala Veronika a Klára

VČERA JSME VIDĚLI...

Otto

Proč se dítě vaří v kaši

Proč se dítě vaří v kaši

VČERA JSME VIDĚLI...

Šedík a Bubi

ProMěna

Otto

ZAPSALI JSME...

... Z VEŘEJNÝCH DISKUSÍ O PŘEDSTAVENÍCH 3. BLOKU

Již třetí veřejnou diskusi 52. Dětské scény otevřel Roman Černík slovy, že všechny čtyři inscenace, o kterých bude diskutováno, sdílí společný motiv přibližování individuálních osudů hrdinů.

ŠEDÍK A BUBI, ŠEDÍCI, ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ

Na začátku nám byla poskytnuta informace, že v dnešních uvedení došlo hned k několika alternacím, alternována byla například jedna z hlavních postav – máma kočka.

Jedním z hlavních řešených témat bylo, zdali je předloha vhodná pro všechny členy souboru. V tomto případě některým divákům nevadilo, že hrály i starší děti, jiní však podotýkali, že si nejsou jisti, jestli téma bylo aktuální pro všechny aktéry vzhledem k jejich věku. Dalším řešeným tématem bylo, jaká s sebou nese rizika mít jasně definovanou hlavní postavu, která někdy až na úkor ostatních dostává mnoho prostoru.

Ulrychová: Kladu si otázku, zdali je úplně nejšťastnější volbou mít jednu ústřední hvězdu, je potom inscenace pro ostatní aktéry naplňující?

Bergman reagoval: Zní to trochu, jako by byli bití ti, kteří nejsou protagonisté. Ale zamysleme se, jaké jsou nebezpečí být středem celé inscenace? Pedagogickým úkolem je naučit děti nemít gesta jen nacvičená. V ideálním případě bychom se měli dostat pod vnějšíkové projevy.

Názory na herectví v rámci inscenace se také lišily, pro někoho byly autentické a přirozené, někteří tyto kvality postrádali.

PROMĚNA, BÍBA TEBE NA ADEL, ZUŠ JANA ŠTURSÝ

Bylo nám sděleno, že inscenace není na základě literární předlohy, ale jedná se o skutečný příběh, což bylo ostatně zmíněno v divadelním programu, který diváci dostali k inscenaci. Ne všem se však tento program dostal do rukou, což způsobilo velké rozdíly v percepci inscenace.

Diváčka: Neměla jsem program, tudíž jsem nevěděla jsem, co se s hlavní postavou stane, a to mě drželo ve velkém napětí. Stále jsem čekala, co bude dál.

Bergman: Zásadně si před představením nečtu programy, myslím, že vše podstatné bych se měl dozvědět z díla. Byl bych rád, aby mi tahle inscenace dala více informací, abych nemusel tápat.

Obdobně jako u první inscenace se mluvilo o hlavní postavě: U tohoto představení jsem si velmi všimla fokusu na hlavní postavu, což jsem nevnímala moc pozitivně. Cítila jsem, že by se měly více propojit i ostatní slečny. - V této inscenaci mi ale připadalo, že se téma týká všech aktérek. Měl jsem pocit, že i ostatní dívky

měly velký podíl na tom, aby se tvořil příběh.

A jak je vnímána postava nemoci? „Bylo pro mě problematické znázornění nemoci, volala bych pro větší metaforičnosti.“ „Postava v černém pro mě nebyla primárně nemocí, ale potlačená strana hlavní postavy,“ zaznělo z řad diváků.

OTTO, DĚTSKÝ DIVADELNÍ SOUBOR ŠVANDOVA DIVADLA

Je to soubor, který spolupracuje necelé dva roky. Inscenace vychází z rozhovorů a improvizací. Následně se sestavovala struktura.

U představení nebylo vnímáno, že by byla hlavní herecká hvězda, šlo zde o kolektiv. Oceňoval se nadhled při zobrazování závažných historických událostí a chytrost humoru, také souhra napříč věkově rozmanitým souborem. Řešila se také postava manželky Lindy, jejíž mluvu označovali diváci za kontrastně dospěláckou a bez nadsázky. Souborem nám bylo sděleno, že jde o autentické výpovědi Wichterlové. Další diváčka to vnímala jako krásný příběh – podrobný, možná trochu popisný, ale nemělo se to jmenovat spíš Linda?!

Váša: Důležité pro herecké uchopení mi přijde úvodní reklama. Je to trochu dokumentární, ale také nadsazená herecká stylizace. Každá epizoda byla obohacena o scénický nápad.

PROČ SE DÍTĚ VAŘÍ V KAŠI, ZUŠ JINDŘICHŮV HRADEC

Váša: Většinou, když tvoříme divadlo s dětmi, studenty, tak hledáme téma pro konkrétní soubor. V tomto případě nám bylo sděleno, že vedoucí dlouho hledal soubor pro dané téma až našel ideální skupinu. Vedoucí musí citlivě respektovat předlohu, ale také charakter souboru, proto se závažná předloha Proč se dítě vaří v kaši musela výrazně zjemnit.

Bergman: S tím souvisí způsob hereckého zpracování textů, tady jde o to, aby nedošlo k prožívání a vytvořil se odstup.

Leitmotiv ztvárnění hlavní postavy se propal i do poslední diskuse. Zazněla otázka, jak zacházet s hlavním protagonistou. Tady byla kolektivnost možná až přehnaná.

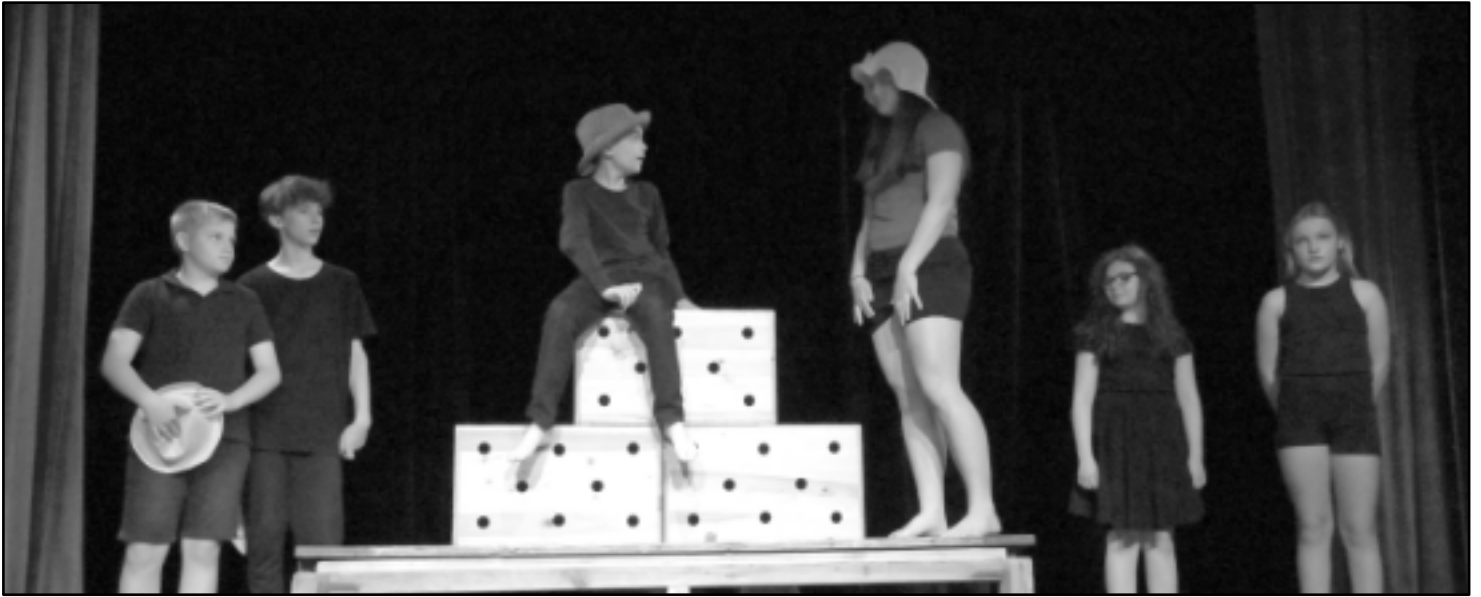
Podobně jako přílišné kostýmní zkratky pro některé diváky. U jiných naopak kolektivnost fungovala skvěle dodávala postavě další rozměr. Přes spleť všech možných motivů vykristalizovalo téma vyrůstání v nestabilním prostředí. Očekávan byl však na konci sjednocující prvek.

Homolová: Celou dobu se pracuje s červený strečem, ten se objevuje u matky, otce i sestry. V konci je jasné gesto, hrdinka se zbavuje streče, tedy té rodinné pospolitosti, její osud tak zůstává otevřený.

Zapsala Julie Šišková

VČERA JSME VIDĚLI...

Šedík a Bubi

ProMěna

Otto

SMYSL ČÍSLA...

... CHUŤ

Dobrou chuť.

Tohle představení mi chutnalo. Chutnalo mi, jako kdyby sis vzal malou, ne kanadskou, ale pravou lesní borůvku a malinu taky, dal sis ji na lůžko z krému z pravé vanilky, a to vše by leželo na pusince. Pomalu si to vkládal do úst a pak si skouzl. Křuplo by to. A tys to ucítil. Prásk. Citron. Všechny buňky by to hnedle poznaly. Citron. A pak bys se to rozeznělo do letní citronády. Plné ledu. Takže to piješ pomalu. A moc to chutná. Díky.

Miluju jídlo. Miluju pití. Miluju divadlo s jídlem. Miluju když divadlu můžu propůjčit smysly. Miluju když si s nimi divadlo hraje.

Pamatuju si na představení na Dětské scéně v roce 2014, jmenovalo se Čokoláda. Mňam. V představení se mlaskalo. V představení se zničil čokoládový zajíček. Tepelně se upravil. Fénem. Stala se z toho malého nevinného zajíčka taková ta poctivá čokoládová zajíčí polívka.

Jindy jinde jsme si s herci jiného souboru dali na scéně buřtovej guláš. A představ si, že ho oni na scéně uvařili. Jak to vonělo, ta postupně se smažící cibule. Postupně krájeli uzeninu, přidali brambory i koření. To koření. A bylo to z ešusu. I pro nás. No ale to bych pak nechtěl mít po všech všechno to nádobí.

Onehdá jsem zase koukal na řadu lidí stojící na forbíně, kteří přede mnou jedli jablka. Já seděl v hledišti a tiše jim záviděl. Jak kousli do toho jablka, ono se trochu vzbouzelo a svoji šťávu vystříklo, ale herci se nedali a jablka snědli. Dal bych si taky.

Rád vařím. A vim, že to umím. Ne jako Petr Marek, ale i tak se to holkám líbí. Nejráději vařím, když mám před zkouškou nebo když mám před sebou něco moc důležitého. Tak vařím vývar třeba i deset hodin. Je to rituál. Rituál, u kterého musíte stále ochutnávat, zdali je maso už správně uvařené, zdali je vývar silný. A divadlo vychází z rituálu. Ale to víš.

Chutná mi dobře uvařený proces, který s sebou nese příchutě poznání, radosti, ale zajisté i s trochou toho koření, které si samotné určitě nedáš (zakuckal by ses a mohlo by ti být i nepříjemně). Dohromady to však vytvoří nezapomenutelnou pochoutku. Pochoutku plnou, a co bych to rozepisoval znova, vždyť sis to přečetl v úvodu.

A teď jdu na oběd.

Dobrou chuť ti přeju Dětská scénó.

Ať to křupe.

Pavel Skála

DNES HRAJÍ...

... Něco z Koralíny, Malinky linky konvalinky a Tijiní, Soukromá ZUŠ Trnka, Plzeň

Jak vznikl název vašeho souboru?

Agi: Když jsme se domlouvali na názvu souboru, řekla jsem Malinky linky konvalinky, protože mě to najednou napadlo a všichni se na mě tak jako podívali: „Ty jo, to bylo dobrý!“

Adri a Viky: Hlasovali jsme o tom. A padli návrhy Červíci nebo Buřtíci v hořčici.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Chtěli jsme horor. Návrhy, co bysme mohli dělat, byly Stranger Things nebo Wednesday či Mrtvá nevěsta... Nakonec máme Koralínu.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Asi možná boj, protože jsme tam všichni. Když máma z druhého světa odhalí své oči. Když Koralína vyndá víčko a objeví se tanečníci. Rozhovor.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Agi: Když jsme rozhodovali, jestli tam bude stůl nebo ne. (Všeobecný souhlas)

Poli: Na celé generálce jsme nevěděli vůbec, co je po čem, co máme říkat..

Čemu by se váš soubor věnoval, kdyby neexistovalo divadlo?

Filmu? Tancování! Baletu! Keramice možná? Nebo bych skončil.

Kdybyste měli neomezenou moc, co byste na svém představení změnili?

Úplně všechno, aby to bylo úplně krásný. Abychom tam neměli žádné chyby a abychom na nic nezapomínali, jako se to děje vždycky a věděli vždycky, jaká je scéna, protože to většinou nevíme a všichni se všech ptají: „Co je teď? Co je teď“. / Abychom na sebe neřvali sprostá slova, když zalezeme a když jsme udělali něco špatného... Nebo, aby tam Dan neřval: „Už do – píp - přestaňte!“ / Já bych změnila to, že by se stůl nosil sám.

Pro koho a jak často svoji inscenaci hrajete?

Už jsme jí hráli třikrát. A většinou jí hrajeme bez diváků na zkouškách. A tam trvá klidně i hodinu a půl.

5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Koralína, zmatek, Prdelinky, zlomený prst, roztrhnuté kalhoty... (po velké, už velmi unavené diskusi a po Michalově cenzurním zásahu)

(Odpovídali jen členové souboru Malinky linky konvalinky, protože Michal zase zapomněl dát informace tanečnímu souboru. Tímto se moc omlouvá. Nahrál, přepsal a lehce cenzuroval Michal.)

Odpovědi redakčně s chutí krátil jop

DNES HRAJÍ...**... Bublina v bažině, Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec****Jak vznikl název vašeho souboru?**

Zkoušíme ve sklepě ZUŠ Liberec. Suterén nemá okna. Jmenujeme se DIVADLO VYDÝCHÁNO.

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Na začátku bylo společné ladění. A při něm se to objevilo. Téma. A pak Míša s Lukášem hledali předlohu, co k nám i tématu sedne.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Auto? Kokony? Rodina? Operace?

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Když jsme řešili konec inscenace a měli jsme hodně nápadů. Chtěli jsme honem něco vybrat. Šlo to různými směry.

Čemu by se váš soubor věnoval, kdyby neexistovalo divadlo?

Scházeli bychom se ve sklepě a tvořili muziku, chodili bychom po výletech a ležli po stromech.

Kdybyste měli neomezenou moc, co byste na svém představení změnili?

Během představení bychom levitovali, teleportovali se... nechali bychom v inscenaci všechny nápady a stejně by to pro diváka nebylo dlouhé.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Máme za sebou 4 reprízy a jedno hraní v Naivním Divadle jen tak. Pro koho? (*zběsilé máchání rukama do všech stran kolem sebe)

5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Dokonalost - tlak - porovnávání - úkryt - rodina.

Ptal se Josef Pekárek

DNES HRAJÍ...**... Me too mýtů, ŠOK (Študáci od Keplera), Gymnázium Jana Keplera, Praha 6****co byste na svém představení změnili?**

My už neomezenou moc máme a není nutné ji využít. Naše představení je již nyní objektivně perfektní.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

SPIRSPGFJNNHN je tu pro Vás kdykoliv.

Napište 5 klíčových slov o vaší inscenaci.

Odysseus. Je. Skutečně. Moc. Hot.

Ptal se Josef Pekárek

Jak vznikl název vašeho souboru?

Jedná se od nepaměti o tradiční a po generace děděné, uchovávané a vážené jméno všech současných, minulých i budoucích členů gymnaziálního dramatického kroužku. Ředitelé se mění, učitelé se mění, studenti se mění... koloběh života. Kepler je věčný!

Proč jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Protože Odysseus je hot.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Sirény MP3.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Zádrhel byl Vičín pád ze schodů. Legenda praví, že tam leží dodnes. Pozor, padá babička, něco si přeje!

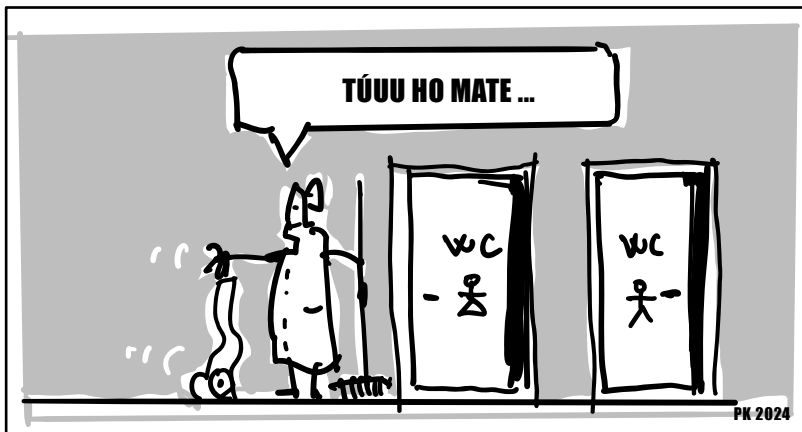
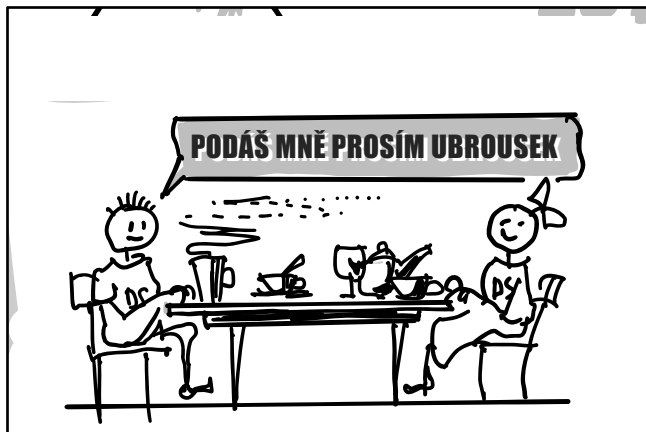
Čemu by se váš soubor věnoval, kdyby neexistovalo divadlo?

Pak bychom byli Speciální patrola pro intenzivní rehabilitaci seniorů původně genderu feminního a jejich následné navrácení do naturálního habitatu Nadschodí aka SPIRSPGFJNNHN.

Kdybyste měli neomezenou moc,

KOMIKS

... CHUŤ

INSTAGRAM

Dětská scéna je na instagramu.
Chceš být u toho s námi?
Instagram totiž ožiješ právě ty!

Název účtu

@detska_scena_svitavy

Pošli fotky či videa svých zážitků z přehlídky
na redakční email
detskascena2023@gmail.com

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY

ÚTERÝ 11. ČERVNA

8.30–12.30	semináře A–D	Fka, stodola, OD
9.00–11.00	4. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
14.00–16.25	4. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
skupina A	Bublina v bažině , Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec	Trám
	Něco z Koralíny , Malinky linky konvalinky a Tijiní, Soukromá ZUŠ	Trnka, Plzeň
	Me too mýtů , ŠOK (Študáci od Keplera), Gymnázium Jana Keplera,	Fka
	Praha 6	Fka
	Me too mýtů , ŠOK (Študáci od Keplera), Gymnázium Jana Keplera,	Fka
	Praha 6	Fka
	Něco z Koralíny , Malinky linky konvalinky a Tijiní, Soukromá ZUŠ	Trnka, Plzeň
	Bublina v bažině , Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec	Trám
17.00–17.45	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících ve 4. bloku	Fka-3. podl.
17.00–18.15	dětský diskusní klub	Fka-aula
17.30–19.15	veřejná diskuse o představeních 4. bloku	stodola
20.00	Ecstatic Dance (večer pro soubory)	stodola
	Večer na téma... dramatická výchova	Fka

Fka	Fabrika Svitavy
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti
OD	Ottendorferův dům
Trám	Divadlo Trám
Tyjátr	Alternativní klub Tyjátr

Reportáž České televize pro Zprávičky na :D

Tiskové oddělení celostátní přehlídky

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 4.

Redakce: Josef Pekárek (šéfredaktor), Pavel Skála, Klára Fidlerová, Rozálie Fidlerová, Veronika Bíbová, Julie Šišková, Pavel Kocych (grafika a sazba), Barbora Gréeová a Ivo Míčekal (foto). Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou.

Uzávěrka čísla 4. - 10. června 2024 v 22:30. Náklad 110 ks.